

Alexandra Chemolosova, 39 år från Kiev, Ukraina:

”Jag har gått från överlevnadstänk till att ha roligt i livet”

Den 24 februari 2022 drog Putins militärer in i Ukraina. Det ville inte Alexandra Chemolosova vara med om så hon satte sig på bussen till Warszawa, Polen – med föräldrar och storasyster kvar i Ukraina. Därifrån reste hon vidare till Malmö med hjälp av en av de 100 000 fribiljetter som det ungerska flygbolaget Wizzair delade ut till nödställda. Resenärerna fick åka vart de ville. Alexandra valde Malmö.

Att ha nära till vattnet är viktigt för Alexandra. Hemma i Ukraina seglade hon på Kievsjön – här kitesurfar hon.

Foto: Privat

Ingen vill lämna sitt hemland på grund av ett krig, men i Alexandras fall blev det en skjuts.

– Jag hade haft en önskan om att testa något annat utanför Ukraina, jag är van vid att arbeta i internationella företag och jag har besökt över 40 länder, men jag hade inte tagit några aktiva steg för att flytta på mig. Nu kom det till mig.

Första tiden i Sverige bodde Alexandra hos ett par som hon hittade via en webbsida inriktad på att hjälpa ukrainska medborgare.

– Jag blev kvar i över ett år hos dem. Värdepåret var de enda av tre att återkoppla min förfrågan om husrum. Nu bor jag i en egen lägenhet med ett andrahandskontrakt.

Coca-Cola, magnetgubbar och inredning

Under nästan tio år arbetade Alexandra i annonsbranschen. Där var hon ansvarig för marknadsföringskampanjer med kunder som Coca-Cola, Samsung och Ferrero Rocher.

Innan Alexandra lämnade Ukraina var hon i leksaksbranschen.

– Jag var produktchef på Pixio, ett företag som grundades i Ukraina. Pixio är som lego fast med magneter på insidan och det finns också som app. Jag jobbade för den amerikanska marknaden.

Alexandras nuvarande arbetsgivare är ett amerikanskt arkitektföretag som inreder större hus och lägenheter.

– Jag fick det jobbet av en slump. En av mina ukrainska

vänner visste att de behövde en marknadschef på deltid. Huvudkontoret ligger i Kalifornien och där jobbar jag fem timmar om dagen från sen eftermiddag svensk tid.

Alexandra har inga problem att fylla sina dagar när hon är ledig från jobbet. Fyra förmiddagar i veckan läser hon svenska på SFI och på agendan finns också jobbsökande, pilates och 7 000 promenadsteg om dagen – mind walking kallar Alexandra det, både sinne och kropp får sitt.

Hur ser du på framtiden?

Var och hur vill du se dig själv om några år?

– Framtiden är ett blankt papper. Mitt mål är att hitta ett fast jobb inom spelindustrin och känna mer stabilitet – och jag känner mig optimistisk.

Eftersom Alexandra jobbat mycket mot den amerikanska marknaden kan hon den kulturen, men säger att föräldrarnas ålder gör att hon inte vill flytta dit.

– Det tar för långt tid att åka hem om något skulle hända dem. Det är tillräckligt långt till Kiev från Malmö. Som det nu är går det inte att flyga till Kiev och jag får räkna med en restid på 24 timmar. Enklast är flyg till Warszawa och därifrån buss. Tågen går, men det är svårt att hitta biljetter och de släpps med två veckors framförhållning. Jag var hemma och hälsade på vid nyår och mina föräldrar har också varit här.

Pojkvän i Höör

Alexandra berättar att hon kommit fram till att hon måste bereda sig

på att hennes liv är här i Sverige nu och förmodligen under några år framöver. Hon behöver därför rota sig och under hösten träffade hon en man. Alexandra lyser ännu mer än vad hon annars gör i sitt röda hårsvall.

– Mitt mål från början var att flytta vidare till Stockholm, men så träffade jag Henrik. Eftersom jag bott i en storstad hade jag det i huvudet, men Henrik bor i Höör. När jag mötte honom insåg jag att jag inte behöver flytta någonstans.

Hur upplever du oss svenskar?

– Svenskarna har ett väldigt stängt socialt nätverk. De rör sig i slutna cirklar och det är svårt att bli medlem. Det handlar inte om veckor och månader, det handlar om år. Ni är ödmjuka och vänliga, men inte inbjudande.

Alexandra fortsätter:

– Jag gillar ändå attityden, att man kan ha ett liv här och ta hand om sitt barn ett år. I Ukraina kommer man tillbaka efter fem månader. Det gör man för att hålla sig kvar i yrket, för att bevaka sin position. Man måste vara besatt av sitt jobb för att klara sig. Jobbet är ens liv.

Alexandra avslutar med att säga att hon är väldigt tacksam för svenskarnas ”lagomattityd” och tillägger:

– Sverige har givit mig nya perspektiv och blivit en plats för förändring. Jag testat nya saker oftare, är mer öppen för nya intryck, vännerna får mer uppmärksamhet och bryr mig mer om mina intressen.

Ann-Christine Reimer